FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT GIUSEPPE TESAURO

fremsat den 27. maj 1993 *

Hr. afdelingsformand,
De herrer dommere,

1. Under denne sag anmodes Domstolen på ny om at fortolke Kommissionens forordning (EØF) nr. 1626/85 af 14. juni 1985 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af visse surkirsebær [1].

I artikel 1 i denne forordning, der er vedtaget med hjemmel i artikel 14 i Rådets forordning (EØF) nr. 516/77 [2] af 14. marts 1977 for at råde bod på de alvorlige forstyrrelser på Fællesskabets marked på grund af afsætningen til unormalt lave priser af surkirsebær indført fra tredjelande, fastsættes en minimumsimportpris for surkirsebær, der indføres til Fællesskabet, og det bestemmes, at der opkræves en udligningsafgift for produkter, der ikke overholder denne pris.

I forordningens artikel 2 hedder det, at toldmyndighederne på det tidspunkt, hvor toldbetalingen ved indførsel med henblik på produkternes overgang til fri omsætning afsluttes, for hvert parti sammenholder importprisen med minimumsimportprisen (stk. 1), og det kræves endvidere, at importprisen anføres på angivelsen vedrørende overgang til fri omsætning ledsaget af alle fornødne papirer til kontrol af denne pris (stk. 3).

Importprisen for surkirsebær med oprindelse i tredjelande bestemmes i medfør af forordningens artikel 3, stk. 1, på grundlag af fobprisen i oprindelseslandet samt transport- og forsikringsomkostningerne indtil det sted, hvor produktet kommer ind på Fællesskabets toldområde.

Ifølge artikel 3, stk. 3, skal medlemsstatens kompetente myndigheder, dersom den faktura, der forelægges toldmyndighederne, ikke er udfærdiget af eksportøren i det land, hvor produkterne har oprindelse, eller hvis de finder, at den angivne pris ikke afspejler fob-prisen i oprindelseslandet, træffe de fornødne foranstaltninger til at bestemme denne pris, specielt under hensyntagen til importørens pris ved videresalg.

Denne forordning skulle anvendes indtil den 9. maj 1986 (artikel 5), men blev senere forlænget med et år ved forordning (EØF) nr. 1257/86 [3].

2. De faktiske omstændigheder i hovedsagen er forholdsvis enkle. Sagsøgeren i hovedsagen, Hans Dinter GmbH (herefter benævnt

* Originalsprog: italiensk.

1 — EFT L 156, s. 13. Se tillige Kommissionens forordning (EØF) nr. 1712/85 af 21.6.1985 om ændring af den engelske, (o.a.: »franske« udeladt i titlen til den danske udgave) græske, italienske, nederlandske og tyske udgave af forordning (EØF) nr. 1626/85 (EFT L 163, s. 46).

2 — Forordning om den fælles markedsordning for produkter forarbejdet på basis af frugt og grøntsager (EFT L 73, s. 1).

3 — EFT L 113, s. 37.

»Dinter«), importerede i årene 1985-1987 til Forbundsrepublikken Tyskland forskellige partier frosne surkirsebær, der havde oprindelse i Jugoslavien, og alle var købt hos Kraus & Kraus i Wien (herefter benævnt »mellemhandleren«). Det er ubestridt, at både den pris, som Dinter betalte til mellemhandleren, og Dinter's videresalgspris var højere end minimumsprisen. Af toldmyndighedernes undersøgelser fremgik det imidlertid, at mellemhandleren havde købt det pågældende produkt til en pris, der var lavere end minimumsprisen.

Efter at have lagt den af mellemhandleren betalte (lavere) indkøbspris til grund ved sammenligningen med minimumsprisen efteropkrævede Hauptzollamt Bad Reichenhall ved forskellige afgørelser hos Dinter et beløb på 728 714,95 DM i form af udligningsafgift.

3. Under den ved Finanzgericht München anlagte sag bestred Dinter lovligheden af denne opkrævning, idet både selskabets importpris og videresalgspris oversteg minimumsprisen. Selskabet gjorde desuden gældende, at det ikke var bekendt med mellemhandlerens indkøbspris, og at det derfor under alle omstændigheder ikke var i stand til at angive denne. Efter selskabets opfattelse burde, alt taget i betragtning, dets videresalgspris og ikke mellemhandlerens indkøbspris være lagt til grund ved sammenligningen mellem importprisen og minimumsprisen.

Da Finanzgericht fandt, at afgørelsen af sagen afhang af fortolkningen af forordning nr. 1626/85, har den forelagt Domstolen et præjudicielt spørgsmål om, hvorvidt denne forordning skal fortolkes således, at der i tilfælde, hvor både importprisen og importørens videresalgspris overstiger minimumsprisen, ikke kan opkræves nogen udligningsafgift, og, såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, om dette tillige kan gælde, når den salgsaftale, der danner grundlag for importen, er blevet indgået mellem importøren og en sælger, der ikke er etableret i oprindelseslandet.

Med disse spørgsmål ønskes det således i det væsentlige oplyst, hvorledes importprisen skal bestemmes, når importøren har indkøbt produkterne hos en mellemhandler, som ikke er etableret i de importerede produkters oprindelsesland.

4. Jeg bemærker indledningsvis, at gennemførelsesbestemmelserne vedrørende de i artikel 14 i ovennævnte forordning nr. 516/77 omhandlede beskyttelsesforanstaltninger er fastsat ved Rådets forordning (EØF) nr. 521/77 [4] af 14. marts 1977, der nærmere fastlægger betingelserne for vedtagelse af beskyttelsesforanstaltninger samt beskaffenheden af de foranstaltninger, der kan træffes, og særlig bestemmer, at disse kun kan træffes i det omfang og for den varighed, som er strengt nødvendigt (artikel 2, stk. 2). Hertil kommer, at det følger af proportionalitetsprincippet — der ifølge fast retspraksis er anerkendt af Domstolen som et af de almindelige principper i fællesskabsretten — at lovligheden af foranstaltninger, hvorved de erhvervsdrivende pålægges økonomiske byrder, er betinget af, at foranstaltningerne er

4 — EFT L 73, s. 28.

egnede til og nødvendige for at opnå de mål, der lovligt forfølges med de pågældende bestemmelser, og at man, såfremt der er mulighed for at vælge mellem flere egnede foranstaltninger, skal vælge den mindst belyrdende foranstaltning, og at byrderne ikke må være uforholdsmæssige i forhold til de tilsigtede mål [5].

Da forordning nr. 1626/85, som ønskes fortolket under denne sag, har til formål ved opkrævning af en udligningsafgift at hindre, at indførte produkter sælges til unormalt lave priser i Fællesskabet [6], kan der principielt ikke opkræves nogen udligningsafgift, når det forfulgte beskyttelsesformål er nået ved indførslen af produkterne.

5. I den foreliggende sag har sagsøgeren, således som det klart fremgår af forelæggelseskendelsen, betalt en højere pris end minimumsprisen for de varer, selskabet har indført til Fællesskabet. Hertil kommer, at der ikke ved toldmyndighedernes undersøgelser er fremkommet noget, der gør det muligt at antage, at de priser, der er blevet faktureret sagsøgeren, ikke var de samme som dem, selskabet faktisk har betalt, og særlig har de herved fastslåede forhold ikke ført til den konklusion, at sagsøgerens videresalgspriser var lavere end minimumsprisen.

Under disse omstændigheder må, som det med rette er anført af den forelæggende ret, beskyttelsesformålet med forordning nr. 1626/85, nemlig at beskytte markedet mod alvorlige forstyrrelser og udelukke, at indførte produkter sælges til unormalt lave priser, anses for opfyldt, og intet synes at berettige til opkrævning af en udligningsafgift. Dersom importørens indkøbspris og videresalgspris begge er højere end minimumsprisen, ses det faktisk ikke, hvorledes det fælles marked skulle kunne påføres en direkte skade.

Formålet med den pågældende forordning er ganske givet ikke at fastsætte en »Fællesskabets« minimumspris overalt i verden, men alene på Fællesskabets marked. Det afgørende er således, at de pågældende produkter indføres til og forhandles i Fællesskabet til en pris, der overstiger minimumsprisen. Sidstnævnte skal følgelig sammenlignes med den pris, der er betalt af importøren, og ikke den, der er betalt af mellemhandleren.

6. I denne forbindelse skal det understreges, at bestemmelsen i artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1626/85, hvorefter importprisen består af fob-prisen i oprindelseslandet med tillæg af transport- og forsikringsomkostninger indtil det sted, hvor produktet kommer ind på Fællesskabets toldområde, ikke kan betragtes som relevant i tilfælde af, at den salgsaftale, der ligger til grund for indførslen, er indgået mellem importøren og en sælger, der ikke er etableret i oprindelseslandet. Denne bestemmelse kan alene angå det klassiske tilfælde, hvor indførslen finder sted direkte fra oprindelseslandet, så meget mere som det ville være urealistisk at kræve, at

5 — Se dom af 16.10.1991, sag C-24/90, Werner Faust, Sml. I, s. 4905, præmis 12, og af 11.7.1989, sag 265/87, Schräder, Sml. s. 2237, præmis 21.

6 — Jf. tredje betragtning.

importøren skulle have kendskab til mellemhandlerens indkøbspris og angive denne som importpris i medfør af forordningens artikel 2, stk. 3.

I det her omhandlede tilfælde er den relevante bestemmelse artikel 3, stk. 3, hvorefter de kompetente toldmyndigheder, *hvis den faktura, der forelægges dem, ikke er udfærdiget af eksportøren i det land, hvor produkterne har oprindelse*, træffer de fornødne foranstaltninger til at bestemme importprisen under hensyntagen til prisen ved videresalg. Denne bestemmelse viser, at den pågældende forordning faktisk, om end indirekte, har taget hensyn til tilfælde, hvor der optræder mellemmænd, og her anvist den løsning, at importprisen skal bestemmes under hensyntagen til importørens pris ved videresalg. Heraf følger, at hvis de forelagte dokumenter (som i det foreliggende tilfælde) viser, at den faktiske videresalgspris overstiger minimumsprisen, skal denne betragtes som overholdt, og der kan ikke pålægges nogen udligningsafgift.

Denne konklusion er i overensstemmelse med formålet med beskyttelsesforanstaltningerne og bekræftes desuden ved artikel 6 og 7 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2053/89 [7] af 10. juli 1989, der i øjeblikket gælder på området, og som er endnu klarere på dette punkt.

7. På baggrund af de ovenfor anførte betragtninger foreslår jeg derfor Domstolen at besvare de af Finanzgericht München stillede spørgsmål som følger:

»Kommissionens forordning (EØF) nr. 1626/85 af 14. juni 1985 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af visse surkirsebær skal fortolkes således, at der ikke kan pålægges nogen udligningsafgift i tilfælde, hvor den salgsaftale, der ligger til grund for indførslen, er indgået mellem importøren og en sælger, der ikke er etableret i oprindelseslandet for de indførte produkter, når både importprisen og importørens pris ved videresalg overstiger minimumsprisen.«

7 — Forordning om gennemførelsesbestemmelser for ordningen med minimumsimportpris for visse former for forarbejdede kirsebær (EFT L 195, s. 11).